

Той събра всичкитѣ си войски и се спусна къмъ южната преграда, дето бѣше Васковата дружина.

Опълченцитѣ се смутиха. Тѣ видѣха предъ себе си дванадесетхилядната войска на турцитѣ и стоеха като вкопани.

— Напредъ, момчета! — викна командирѣтъ на дружината — подполковникъ Кесяковъ и съ извадена сабя се спусна напредъ. Но отъ опълченцитѣ не мръдна никой. Тѣ бѣха изгубили присѣствие на духа, смаяни отъ многобройността на враговетѣ.

Тогава предъ войниците изкочи Васко. Той бѣ взелъ сабята на единъ убитъ турски офицеръ, размахваше я надъ главата си и крещѣше съ цѣло гърло:

— Напредъ, братя! Да умремъ за нашата татковина!

После запѣ опълченската пѣсенъ „Българи юнаци“ и се втурна къмъ турската войска.

А следъ него като вихъръ се понесоха опълченцитѣ, поразени отъ героизма на едно четирнадесетгодишно дете.

И последния опитъ на турци-

тѣ да се измъкнатъ изъ обсадата пропадна.

Победната пѣсенъ на българското опълчение се носѣше далечъ къмъ селото.

Васко се повдигна на лакти, погледна къмъ укрепения лагеръ на турцитѣ, видѣ бѣлия флагъ, който се развѣваше надъ най-високия хълмъ и глухо прошепна: — Победихме!

Сетне се отпуста на окървавения снѣгъ и издѣхна.

*

Васко не можа да стане генералъ.

Но неговата чиста детска душа видѣ отъ висинитѣ, какъ около трупа му се бѣха събрали офицери и войници. Знаменосцитѣ приведоха надъ него всички полкови знамена. Сълзи се ронѣха отъ очитѣ на подполковникъ Кесяковъ. Дори самъ Бѣлиятъ генералъ свали отъ гърдитѣ си своя най-голямъ орденъ, колѣнчи и го закачи на шинела му, точно надъ кървавото петно, откъдето бѣ миналъ вражескиятъ куршумъ и бѣ пронизалъ геройското му сърдце.

Свѣтлозаръ Димитровъ